

derleme

"İŞÇİNİN SESİ"
dizisinin bu
ikinci
kitapçığı
Eylül 1976-
Ağustos 1977
tarihleri
arasında
"İŞÇİNİN SESİ"
nde yayınlanmış
yazılardan
bir
derlemedir.

"İŞÇİNİN SESİ"
nden
Türkiye'de
namlu ucunda,
bıçak altında
çarpışan
komünistlere,
devrimcilere
selâm!

Yaşasın
işçi sınıfımızın
hegemonyasında
sosyalizme
açılan
ileri demokratik
düzen:
devrim yoluyla
kurma
savaşımız!

derleme

bunalım kalıcıdır

R. Yürükoğlu
Emine Engin
Memet Kurtalan
K. B. Ender
Hüseyin Tanır
Süleyman Sakalı

derleme

bunalım kalıcıdır

R. Yüreköglü
Fevziye Engin
Mevlüt Kurttolan
K. B. Ender
Hüseyin Tanır
Sükrüman Sakalı

İçindekiler

Önsöz	7
Bunalım Kalıcıdır	9
Olanaklar ve tehlikeler artıyor	11
Orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerde faşizm tehlikesi	13
Atılım'ın yaş günü kutlu olsun	15
İt ite, it kuyruğuna	18
Kürt halkının çilesi	21
28 Kanunîsaniyi unutmayacağız	23
Oportünizme karşı uyanık olalım	25
TKP Konferansı'nı saygıyla selâmlıyoruz	28
İşçi sınıfının birliği Marksizm -Leninizm temelinde yükselir	31
Hortlayan Kautskycilik	34
Yiğidin ardında duran olmalı	36
Leninizmin özü-Proleter hegemonyası	39
Görünen köy	43
İşçi sınıfımız ve seçimler	45
Yeni aşama ve görevler	48
Sağ sapmaya da geçit yok	50
Genel grev ve sarı sendikacılık	53
Devrimci uyanıklık	56
Yoldaşlar ileri!	58
Ulusal hareket nedir?	59
Genel grev ve birlik	60
TKP düşmanlığıyla hiçbir yere varamazsınız	62
Ekim Devrimi'nin dersleri yolumuzu aydınlatıyor	64
Sovyet halkı ve 7 Kasımlar	66
Anti -Sovyetizm Anti -komünizmdir, insanlığın can düşmanıdır	69
Fransa'daki yerel seçimlerin ardından	72
Büyük Anayurt Savaşı	74

İŞÇİNİN SESİ BELGİLERİ

141-142 ve Devlet Güvenlik Mahkemeleri Kaldırılmalıdır!
(Sayı:53, 15 Eylül 1976)

Tutuklanan grevci işçilerin salınması için savaş!
(Sayı:54, 9 Ekim 1976)

DİSK e uzanan eller kırılacaktır! (Sayı:55, 30 Ekim 1976)
MC'nin "Özel Güvenlik Örgütü" tasarısına karşı savaş!
(Sayı:56, 13 Kasım 1976)

Depremde yakınlarını yitiren yurttaşlarımızın acısını
paylaşırız (Sayı:57, 27 Kasım 1976)

Hedefimiz, sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzeni
devrim yoluyla kurmaktır! (Sayı:58-59, 24 Aralık 1976)

Halkın ulusal demokratik cephesi ile, işbirlikçi burjuvazinin
gerici-faşist cephesi arasında bir orta yol yoktur!
(Sayı:60, 7 Ocak 1977)

Yaşasın bağımsızlık, demokrasi, toplumsal kurtuluş,
sosyalizm mücadelemiz! (Sayı:62, 10 Şubat 1977)

İşçi sınıfının hegemonyası altında tüm demokratik güçlerin
eylem birliği (Sayı:65, 26 Mart 1977)

Önsöz

İşçinin Sesi, bundan tam üç buçuk yıl önce Türkiye'de işçi sınıfı hareketinin yükseldiği, genişlediği bir dönemde, bu hareketin bir parçası olarak çıkmaya başladı.

Bugün Türkiye işçi sınıfı hareketi o dönemlere göre bambaşkadır. Yurtta sınıf savaşları çok keskindir. İşçi sınıfı yandaşlarıyla birlikte politik erkin kapılarını zorluyor. Yerli-yabancı finans oligarşisi, artık eskisi gibi yönetemiyor. İktidar büjuvaziye ateşten gömlek oldu. Bu gelişmeler TKP'nin gelişmesiyle sıkı sıkıya bağlıdır. TKP'nin Marksçı-Leninci, kırmızı yıldızlı bayrağı savaş alanlarında dalgalanıyor.

İşçinin Sesi ilk sayısından başlayarak işçilerimize doğruyu, işçi sınıfının çıkarlarını gösterdi. Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkeleri uğrunda sürekli bir savaş verdi. Oportünizmle, likidatörlükle, Maoçu, Troçkist, anarşist sapmalarla savaştı. Gazetenin gelişmesi pürüzsüz olmadı. Hatalar da yapıldı. Örneğin, devrim hareketimizin genel kırmayı TKP'den söz etmeye uzun süre çekindik. Soyullanırız, yığınlarla bağ kıramayız diye korktuk. Bugün, bu korkuda çok haksız olduğumuzu görüyoruz. Tam tersi oldu. Örgütümüz İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği (İTİB) hızla büyüdü. Avrupa'nın hem en büyük, hem de en çok aktif militana sahip örgütlerinden biri oldu. İdeolojik ve fiili baskılara metelik vermez duruma geldi. İngiltere'de işçi ve öğrenci sayısının yalnızca 7-8 bin kadar olduğu düşünülürse bu büyük başarıdır... Böylece, TKP'yi, onun savaş yolunu yığınlara yaymanın, ilerici-demokratik sosyalist yığın örgütlerine ne büyük yararlar sağladığını anladık. TKP'yi, onun savaşımını yığınlara duyuramaktan ne türlü "günlük" gerekçelerle olursa olsun yan çizmenin ne devrim hareketine, ne de bunu yapan örgüt ve yayın organlarına uzun dönemde hiç bir yarar sağlamadığını gördük.

Daha başka yanlışlar da yapıldı. İdeolojik konularda. Fakat İş-

Bunalım kalıcıdır

Geçtiğimiz günlerde Türkiye işçi sınıfı, onun öncü partisi TKP, sendikal örgütü DİSK yeni bir tarihsel zafer daha kazandılar. 100 binler, faşist DGM yasasına karşı direndi. Bu bir genel grevdir. Genel grevin yasak olduğu ülkemizde, işçi sınıfımız genel grev hakkını burjuvaziden bileğinin gücüyle, sokakta aldı. Bunun tarihsel önemi vardır. İşçi sınıfımız ve halkımız burjuvazinin tanıdığı haklarla yetinmiyor, onun çizdiği alanda oynamıyor. Sosyalizme giden yolda kıran kırana demokrasi mücadelesi veriyor.

Yurdumuzda bunalım geçici değildir. 1968'lerden bu yana yükselip alçalan dalgalar halinde gelişen derin siyasal kriz, devrimci durum geçici değildir. Toplumumuzu en ince dokusuna dek giderek saran ve giderek olgunlaşmakta olan bu devrimci durumun, bu sosyo-siyasal krizin derin ekonomik ve sosyal nedenleri vardır. Türkiye finans-kapitali, dünya halklarının sömürsünden elde ettiği tekelci süper kârlara dayanarak, bu süper kârların bir kırıntısını kendi işçisine vererek toplumdaki çelişkileri geçici bir zaman için yumuşatabilen Batı finans-kapitalinden farklıdır. Türkiye burjuvazisinin bugün elinde sömürebileceği yer yalnızca Anadolu ve Kıbrıs'da el koyduğu bölgedir. Öyleyse Batıdaki tersine, kârını arttırmak isteyen Türkiye tekelci burjuvazisi, en başta ve başlıca Türkiye işçisini, halkını, daha yoğun, daha yoğun sömürmek zorundadır. Olan da budur. Bugün Türkiye işçi sınıfının sömürü oranı %400 civarındadır. Bu oran, gelişmiş kapitalist ülkelerde olduğundan çok fazladır. Bu nedenle, burjuvazi, işçimizin istediği insanca yaşama koşullarının bir küçücük parçasını bile ona veremez. Tam tersine, işçinin hiçbir isteğini sağlayamayacağı gibi, onu daha da ezmek yolundan yürüyecektir. Bu çelişki sosyaliz-

Olanaklar ve tehlikeler artıyor

1976 yılı 1 Mayıs'ında Londra'da 3.000, Madrid'de 10.000, Lizbon'da 100.000, Paris'de 200.000 kişi ve İstanbul'da ise 500.000 kişi yürüdü. Türkiye'deki 1 Mayıs çıkışı sosyalist ülkeler dışında dünyada en yığınsal gösterilerden biri oldu. İşçi hareketlerinin özü değişti. Ekonomik mücadeleler gide-rek siyasal nitelik alıyor. İşçi sınıfı her olayda 100 binler halinde sokakları dolduruyor. İşçi sınıfımız tüm öteki emekçi sınıf ve tabakalara önderlik ediyor, onları ilerletiyor, müca-delelerine proleter yöntemler taşıyor. Yurdumuzda sınıf müca-delesinin düzeyi hızla yükseliyor. Tüm bunlar TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in Avrupa Komünist ve İşçi Partileri top-lantısında altını çizdiği bir olgunun sonuçlarıdır. Şöyle di-yordu TKP Genel Sekreteri:

"Partimiz, Türkiye'de anti-emperyalist, demokratik hare-ketlerin güçlenmesinin objektif koşullardan doğduğuna, zıt-ların gittikçe sivrileştiğine, bütün görüşlere karşı Türkiye'nin emperyalizmin, NATO'nun zayıf halkalarından biri olduğuna inanıyor."

Toplumdaki tüm çelişkiler keskinleşirken burjuvazinin iç çelişkileri de keskinleşiyor. İ. Bilen'in aynı konferansda söylediği gibi, "tekelci olmayan burjuvazi ile tekelci burjuvazi arasındaki çelişki ve çatışmalar zaman zaman kanlı bir nitelik alıyor." Kısacası Türkiye, sınıf mücadelesinin dünyada en yüksek olduğu ülkelerden birisidir.

Peki tüm bunlar ne anlama geliyor? Yurdumuzda, ağır ağır devrimci durumun olgunlaştığı anlamına geliyor. Bazıla-rı, "devrimci durum" deyince hemen devrim olacakmış gibi anlıyorlar. Oysa her devrimci durumun sonu devrime varma-dığı gibi, devrimci durumu tek bir bütün olarak da anlayama-yız. Devrimci durum, içinde çeşitli aşamalar barındıran bir

Orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerde faşizm tehlikesi!

Tüm kapitalist dünyada bir yandan demokrasi ve sosyalizm mücadelesi genişlerken, öte yandan faşizm tehlikesi artıyor. Avrupa'nın sözümlü ona "demokratik" kapitalist ülkelerinde bile faşizm rüzgârları esiyor, faşist örgütler güçleniyor, ırkçılık gemi azıya alıyor... Kapitalizmin genel bunalmının derinleşmesiyle ve kriz dönemlerinde faşist tehlikenin artması doğaldır.

Ancak bu faşist tehlike en acil ve en reel olarak orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerde görülmektedir. Bu ülkelerin bir çoğu hali hazırda faşizmin demir ökçeleri altında inliyorken, öteki bazıları da hızlı bir faşist tırmanışa tanık oluyor. Faşizmin kara bulutu yalnızca Şili değil, hemen tüm Latin Amerika'nın üstüne çökmüş durumda. Komünistler, sosyalistler, ilericiler çok zor koşullarda sürdürüyorlar savaşı. Türkiye, Yunanistan ve Portekiz gibi ülkelerde ise faşist tırmanışçılara anti-faşist savaşçılar arasında sert bir mücadele sürüyor ki sonucu bu belirleyecek.

Peki, faşizm bir avuç tekelleci azınlığın açık terörist diktatörlüğü olduğuna göre, *orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerde faşizmden söz edilebilir mi?* Bazısı bu soruyu olumsuz cevaplıyor. Bunlara göre, tekeller kapitalizmin en son aşamasında çıktığına göre orta derecede gelişmiş kapitalist bir ülkede tekelleci azınlığın diktatörlüğünden, dolayısıyla faşizmden söz edilemez. "Baskı rejimi", "askeri dikta" gibi deyimler kullanılmalıdır.

Bir kez, açık terörist diktatörlüğün faşizm olup olmadığı sadece yerli değil, aynı zamanda uluslararası finans-kapitalin çıkarlarını ne derece savunduğundan da anlaşılır.

Bundan da öte, asıl önemlisi, ekonomik olarak *orta derecede gelişmişlik ile kapitalist üretim ilişkilerinin düzeyini*

"Atılım"ın yaşgünü kutlu olsun

Türkiyemiz önemli günler yaşıyor. Cıvıl cıvıl bir sınıf mücadelesi yürüyor. Devrimci olanaklar ve aynı zamanda faşist tehlike artıyor. Ya "sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzeni devrim yoluyla kurmak", ya faşizmin demir pençesi. Bu ikilem her geçen gün kendini daha şiddetle hissettiriyor.

Bu ikilemin bir yanı, "sosyalizme açılan ileri demokratik düzen" savaşımı TKP ile sıkı sıkıya bağlıdır. Bu savaşımın yolunu, yönünü belirleyen, başını çekenin TKP olduğunu artık sağılar duyuyor, körler görüyor. Zaten savaşımın içinde bulunduğu aşamayı değerlendiren, onun adını koyan TKP'dir. Bugün yığınları saran "ileri demokrasi" sloganı TKP'nindir. Başı çekenin TKP olduğunu bu da kanıtıyor.

Bu büyük savaşım sürerken, Aralık sayısıyla birlikte *Atılım* 3. yaşını dolduruyor. Dedik, Türkiye önemli günler yaşıyor. Bu önemli günlerde *Atılım* da tarihsel rol oynuyor. Bu nedenle, *Atılım*'ın üçüncü yaş gününü kutlarken onu tarihsel yerine doğru oturtmakla karşı karşıyayız.

TKP'nin 55. yılında yaptığı konuşmada Genel Sekreter İ. Bilen şöyle diyor:

"Bugünkü aşamada devrimci güçlerin ileriye doğru atımlar yapmasına yol açan nesnel koşullar, olanaklar olgunlaşıyor. Partimiz bu nesnel olanakları kaçırmamak zorundadır. Yoksa kervanın kuyruğunda kalır, nal toplarız. Evet, partimiz yeni girişim ve atımlarıyla belini doğrultuyor, politik varlığını somut, güncel savaşlarla gösteriyor. Partimizin hem örgütsel, hem moral-töresel otoritesi yığınlar arasında büyüyor. Parti kadrolarını geliştiriyor. Her yanlı bir oluşum içindedir." İşte *Atılım*'ı her şeyden önce bu oluşu-

teyi çetin savaşlarla kazanmıştır. Onu işçi sınıfına, yığın-
lara, halkımıza mal edeceğiz!" diyor. Gerçekten de *Atılım*
TKP'nin otoritesini yığınlara mal ediyor. *Atılım* savaşımı-
mıza ışık tutuyor.

Çok yaşasın bu kendi küçük, işi, işlevi kocaman ga-
zete! *Atılım*'ın üçüncü yaşı, tüm halkımıza, en başta işçi
sınıfımıza kutlu olsun!

R. YÜRÜKOĞLU, 24 Aralık 1976

halklarıyla dostluk için neden ölüp bitiyor? Neden Çağla-
yangil Amerika'ya "güvenini yitirmiş?"

Kıbrıs "barış harekâtının", Libya'ya, Tunus'a uzanan
"dostluk eli"nin altında yatan nedir? Yunanistan'la rekabetin,
İran'la "kardeşliğin", vs., vs. altında neler yatıyor? Alman-
lar, Japonlar Türkiye'ye geliyor, Demirel Kerkük'e gidiyor.
Nedir bu?

Tekelci burjuvazi genişlemek istiyor. Bunun için bir yan-
dan Arap, Afrika halklarına kuzu postuna sarınıp gözükü-
yor. Aynı zamanda, emperyalist sistemin iç çelişkileriyle
oynama çabası ile, bir kucaktan ötekine geçip, bir üçüncüye
göz kırıyor. Bu arada kendi düzeyinde bazı rakipleriyle
çatışıyor, ötekileriyle ittifaklar kuruyor. Emperyalist merkez-
ler de bu durumu kullanmak için birbirleriyle yarışıyorlar.
Almanı gidiyor, Japonu geliyor. *Atılım* Aralık sayısında da
belirtildiği gibi onlar da Türkiye'yi atlama tahtası yapma-
ya çalışıyorlar.

Durum böyleyken bazıları gerilerde nal topluyor. Kimisi
Türkiye gibi ülkeler için finans-kapital sözünü bile ettirmiy-
yor, irkiliyor. Şöyle bir gözünü açıp İş Bankası'yla çeşitli
holdinglerin, Akbank'la Sabancı'nın kan bağını görmeye bi-
le üşeniyor.

Kimisi de hâlâ ticaret sermayesinin mi, sanayi sermaye-
sinin mi egemen olduğunu tartışıyor. Bu da nal toplamak;
hem de Kautsky'nin nallarını toplamak. Bir ülkede finans-
kapital olmuşsa, artık ticareti, sanayisi, bankası, hepsi bir
olmuş demektir. Omu, bu mu egemen demek Kautsky'nin
"hatasını" tekrarlamaktır, oportünizmdir.

Gerçekte de, bugün "sosyalist" maskesi altında, ama
oportünizmin kılavuzluğunda türlü sapık değerlendirmeler
ve ters çizgiler var. Oysa bu sorunları doğru yanıtlama-
yanlar faşizm tehlikesini de, gelişmekte olan devrimci du-
rumu da köklü olarak anlayamazlar. Doğru devrimci sava-
şım yolunu çizemezler. Baş düşmanı, uzak yakın dostu se-
çemezler.

Gerçeği en iyi gören ise önde gidiyor, öncülük ediyor.
TKP, yığınları peşine takıp sürüklüyor. Çünkü TKP, Mark-

Kürt halkının çilesi

Daha Lice'nin yaraları sarılmadan geldi Van depremi. Yine bir felâket çöktü Kürt halkının üstüne. Yine 6000'i aşkın yurttaşımız öldü. Olanların yarısından çoğunu soğuk ve açlık aldı götürdü. Dünyanın her yanından yollanan milyonlarca tutarındaki yardım malzemesi yine soyguncuların depolarına, ceplerine aktı.

Demirel, yepyeni bir Lice kuracaklarını söylemişti. Liceliler bu parlak sözlerin boş lâf olduğunu bütün açıklığıyla gördüler. Şimdi Van için aynı parlak nutuklar atılıyor. Sonunun ne olacağını herkes biliyor. Nutukları atanlar da biliyorlar. Çünkü bu oyun, bu sahtekârlık yeni başlamadı. Türk-Kürt burjuvazisi bu oyunu yıllardır oynuyor.

Buna karşılık Kürt halkı gerçekleri görüyor, savaşımını Türkiye işçi sınıfının sosyalizme açılan ileri demokratik düzen savaşımıyla bütünleştiriyor. Ancak "ilerici", "sosyalist" geçinen birçokları bu oluşumu önlemeye çabalıyorlar.

Örneğin, Maocular Kürt halkının özlemlerini, demokratik istemlerini sömürüyorlar. Kürt emekçisini Türk emekçisinden ayırmak için her çeşit provokasyona başvuruyorlar. Böylece emperyalizmin halkları bölme politikasını Türkiye'de yürütüyorlar.

Bu oyuna gelmenin, Türkiye işçi sınıfının savaşımına büyük zararlar vereceğini görmek, göstermek gerekir. İşçi sınıfının savaşımına vurulacak her darbenin de, ezilen ulus üzerinde baskının artması demek olacağı açıktır. Maocular Kürt halkının gerçek çıkarlarını savunmuyorlar. Yaptıkları, Kürt halkına ihanettir.

Ote yanda, Kürt halkının her türlü ulusal baskıya karşı verdiği "ulusların yazgılarını kendilerinin çizme hakkı" savaşımının özünü boşaltan sağ oportünist, küçük burjuva görüşler de en az maocu görüş denli devrimci savaşıma darbe

28 Kanunusani'yi unutmayacağız

Türkiye işçi sınıfının partisi Türkiye'nin en eski, en çetin savaşlardan geçmiş, çelikleşmiş, en özverili partisidir. TKP, doğduğu günden burjuvazinin terörüne hedef olmuştur. Daha 1921 Ocagında TKP'nin önderi Mustafa Suphi'yi ve 14 MK üyesi yoldaşını burjuvazi katletti.

Denir ki, TKP Oktobr Devrimi'nin doğrudan etkisi altında kurulmuştur. Denir ki, "TKP küçük kardeşidir VKP (B)'nin" TKP'nin kurucusu, başkanı Mustafa Suphi'nin yaşamı bunun açık kanıtıdır.

"İfham" gazetesinde Jön Türklerin içyüzlerini açığa çıkardığı için, M. Suphi 1913'de 15 yıl kürek cezasına çarptırılmıştı. 1914'de Sinop cezaevinden sandalla Kırım'a kaçtı. Osmanlılardan Çarlığın eline düştü, sürgün edildi. Mustafa Suphi Urallarda sürgünken 1915'de Bolşevik Partisi'ne girdi. Türk savaş esirlerini de Bolşevik Partisi bayrağı altında toplandı. İşte TKP ile Lenin'in Bolşevik Partisi SBKP arasında bağ, kardeşlik böylesine somut başlıyor.

Mustafa Suphi, Türkçe konuşan doğu halklarının Ekim devrimine kazanılmasında büyük yararlıklar gösterdi. Bundan da öte, Türk savaş esirlerinden kurduğu kızıl birliklerle devrime ön saflarda katıldı. Kafkasya'daki 11 Kızıl Ordu'nun Genel Kurmayında görev aldı. Atlılarını beyaz orduların, Menşeviklerin üzerine sürdü. Buralarda verdiği savaşlar devrim tarihine geçmiştir. İşte TKP'nin Büyük Ekim Devrimi, onun Leninci ilkeleri ve Bolşevik ruhu ile olan kopmaz bağı da böyle somut başlıyor.

Böylesi ateşli savaşlardan geçen Rusya'daki Türkiyeli devrimciler TKP'nin bir kolunu oluşturdular. M. Suphilerin, Spartaküs hareketiyle bağlı Ethem Nejatların ve Türkiye'nin işçi yataklarından gelen komünistlerin birleşmeleriyle 10

Oportünizme karşı uyanık olalım

Türkiye kaynıyor. Yerli ve yabancı finans kapital, toprak beyleri emekçi halka kuduzca saldırıyor. Kan döküyor. Bunun karşısında, milyonlar, yığınlar, silkinip başlarını yükseltiyor, savaş bayrağını fabrikalara, tarlalara, okullara dikeyor. Devrimci durum geliyor, olgunlaşıyor, faşizm tehlikesi artıyor, iyice güncelleşiyor.

Düşmanın baskısı arttıkça, devrimci cephede oportünizmle savaşın önemi de artıyor. Oportünizme karşı katı uzlaşmasız tutum almak bazılarında "sekteklik" gibi geliyor. Oysa oportünizmle savaş sekteklik değildir. Oportünizmle savaş, yığın politikasını bir kenara atmak değil, tersine onu gerçekçi ve sağlıklı bir tabana oturtmak savaşıdır. Dünya komünist hareketinin deneyimleri, özellikle günümüz Avrupası, oportünizmle savaş ne denli ertelersen, onun da o denli azıttığını gösteriyor.

Yerli-yabancı tekellerin erki ele geçirdiği, halkın üstüne silâhla, panzerle yürüdüğü, Komünist Partisi'nin gizli çalışmak zorunda kaldığı küçük burjuvalar denizi Türkiye'de oportünizmin ekonomik, sosyal, siyasal tabanı vardır. Bunu anlamak gerek. Öte yanda, dünya komünist hareketinde yeniden başını kaldıran oportünizm yılanının ideolojik yankılanmasını da küçümsemiyelim.

Oportünizm her zaman, her yerde "taktikler" de gizleniyor, "taktikler"le başlıyor. "Taktik için böyle yapmalıyız" cümlesi oportünistlerin tılsımlı cümlesidir. Onlar, "halk şimdilik meseleyi anlamıyor, onun için taktik yapmalıyız" derler hep. Böylece ilkeselliği, ilkesel davranmayı güme götürürler. Stalin'in bir yazısında aktardığına göre Lenin her zaman "tek doğru politika ilkesel politikadır" dermiş. Ama ne gam, oportünistlere hiç de öyle gelmiyor. Onlar "canım şu küçük so-

rimci cephesini gerçekleştirebilmek ve devrimde proleter hegemonyasını sağlayabilmek için oportünizmle savaş ertelenemez bir görevdir. Yakınlaşan faşizm tehlikesine karşı halkımızı örgütleme savaşını, her çeşit oportünizmle karşı savaşı daha da güncel yapıyor.

R. YÜRÜKOğLU, 10 şubat 1977

haberi böyle bir çalışma içine geldi.

Pazar sabahı haber duyulmuş, gözler parıl parıldı. Günün tarihselliğinin bilincinde, herkes onu düşünüyor, onu konuşuyordu. Salon doldu. *TKP'nin Sesi* radyosunun okuduğu Açıklama kürsüden bir kez daha duyuruldu. Ve bu duyuruyla birlikte, şiddetli bir güreleme yükseldi. "Yaşasın TKP", "Yaşasın Bilen yoldaş" sesleri ortalığı sardı. Yumruklar dikildi. Yüzler güleş ve ciddi. Ardından "Türkiye İşçi Sınıfına Selâm".

Konferansın, TKP'nin 24 Mayıs 1973 ile başlayan atılım süreci içinde yeni bir aşamayı başlattığı, bu yeni aşamanın Türkiye'yi devrime daha da yaklaştırdığı vurgulandı. Türkiye devrim hareketinin kopmaz parçası İTİB'in, bundan böyle eylemlerini yeni aşamaya yaraşır düzeyde, daha da militanca sürdüreceğine and içildi.

Konferans, dostlara yeni bir coşku ve kıvanç kaynağı olurken, düşmanlara korku saldı. Gizli çalışmak zorunda bırakılan TKP'nin artık elle tutulur, gözle görülür somut güçlenişi uzun bir süredir kimilerine kâbus oluyordu. Konferans'ın hem de ta Anadolu'nun göbeğinde yapıldığı haberi ise uykuları hepten kaçırdı. Konya'da hükümet yetkilileri "durumun incelendiğini" belirtmişler! İnceleyin baylar! TKP'nin gelişmesi, "incelemelerinizden bağımsız, size karşı gerçekleşiyor, gerçekleşecektir. "TKP yürüttüğü savaşım sonucunda, Marksizm-Leninizm'in ilkelerine yüz çevirmeden legale çıkacaktır."

TKP'nin hızlı gelişmesi, oportünistlerin de rahatını kaçırıyor. Konferans'ın *TKP'nin Sesi* radyosunca açıklandığı gün TİP yöneticileri için kâbus oldu. "Yurt dışındakilerin, yurda dönerek siyasal çalışmaya başlayabilmeleri"(!) gibi cümleleri kurultaylarında sıralayarak TKP'yi "mülteci grubu" olarak göstermeye çalışan pasifist oportünistler neye uğradıklarını şaşırıyorlar.

Bir kez, TKP memlekette işçi yataklarında, köy ocaklarında, okullarda, işyerlerinde yükseliyor. Oportünistler bunu göremiyorlarsa, kendileri ancak küçük burjuva kulislerinde olabildikleri içindir. İkincisi, başlayacak olan değil, 57 yıl-

İşçi sınıfının birliği ancak Marksizm-Leninizm temelinde yükselir

Türkiye’de devrimci durum olgunlaşıyor. Devrimin nesnel koşulları var. Sınıf savaşımı yüksek boyutlarda. Ne var ki devrimin zaferi için bu yeterli değil. Öznel koşulların da tamamlanması gerekiyor. İşte TKP’nin Konya’da yapılan Konferans’ı, öznel koşulların bu tamamlanma sürecinde tarihsel bir dönemeç, bir ivme noktasıdır.

TKP’nin Konferans’ı işçi sınıfının örgütlenmesinde yeni bir aşama açtı. Öncü müfreze bu Konferans’la genel kurmaylığını belgeledi. Bir yandan, Konferans’ın kendisi öznel koşulların bugünkü gelişme düzeyinin bir ölçütü, bir göstergesi oldu. Öte yandan, Konferans, öznel koşulların gelişme sürecini hızlandırdı, daha da hızlandıracak.

“İşçi sınıfının birliği”, “ulusal demokratik cephe” ve “cephede işçi sınıfının yeri” gibi sorunlar oportünizmin en çok kafa karıştırmaya çabaladığı konulardır. Oportünizmin bu konularla sızmaya çalıştığı delikler, kesin Leninci bir tutumla tıkanmazsa oportünizm bacakları sarar, partiyi likidasyona götürür. TKP’nin de yakın geçmişte böyle acı bir deneyim geçirdiğini Genel Sekreter İ. Bilen’in Konferans raporundan öğreniyoruz.

TKP’nin Sesi radyosundan dizi dizi dinlediğimiz Rapor da, söz konusu sorunlara duru bir Leninci yaklaşım var. Bu yaklaşım geçmişin acı deneyimi ile bugün arasında kale gibi dikiliyor. İşçi sınıfının savaşkan öncüsü TKP’yi devrim zaferi ile, Türkiye’nin güzel geleceği ile doğrudan bağlıyor.

“İşçi sınıfının birliği çok önemlidir”, sözünü hep duyuyoruz. İşçi sınıfının gerçek birliğine kama sokanlar, oportünistler bile bu sözü geveleyip duruyorlar. Sapı samandan. Leninizmi oportünizmden ayırmak gerekiyor. Bunun da mihenk taşı, birliğin temelini doğru koymak, özünü doğru be-

maya zorluyor. Onun memlekette, mecliste oldukça otoritesi, konumu vardır. Saylav sayısı bakımından başta gelir. Bu konumuna gücüne güvenip tek cephe kurmaya gönüllü gözüküyor. Ama claylar, dayandığı taban, savaşlar, komandoların saldırıları onu, kendisine savaşta dirsek aramaya itiyor.”

“Unutmayalım, CHP gelişen ulusal bağımsızlık, demokrasi, diktatordan kurtulma direnişlerini kendi kontrolü altında tutmak zorunluluğunu duyuyor. Biz de halkın, en başta işçi sınıfının, o devrimci ana gücün hegemonyasını gerçekleştirmek için savaşıyoruz.” “*Bu aykırılık*”, diyorlar, “*tek cephenin oluşturulmasına engeldir.*” Değildir. Gerçekci olmak gereklidir.

“Nesnel koşulları, gelişmeleri sergiledik. Bu koşullar ve gelişmeler Cumhuriyet Halk Partisi’ni baş düşmana karşı ortak savaşa doğru itiyor. Ona bu yolda adım attırmak, ulusal burjuva kesimin yalpalanmalarını kırmak, ona saldırmakla olmaz. Örneğin TİP yöneticileri uluorta Cumhuriyet Halk Partisi’ne saldırıyorlar. Keskin sosyalist pozu alıyorlar. Ama el altından onunla saylav pazarlığına giriyorlar. Bu kendi deyimlerini kullanırsak “oyun içinde oyunun” ta kendisidir. Bu tür oyunlarla cephe kurulamaz.

Şimdiye kadar gördüklerimiz, deneyler, ulusal burjuvazinin doğal niteliği, yaradılışı, nasıl diyelim, cibilliyeti iki birbirine aykırı yönlü olduğunu göstermiştir.”

“..Bildığımız birşey vardır. O burjuvaziye hizaya getirebilmek, ilerici, devrimci, ardıcıl savaşkan güçlerin, en başta işçi sınıfının birliğine, savaşta örgütlülüğüne, Komünist Partisi’nin Leninci parti olabilmesine, Leninci strateji ve taktik kullanabilmesine, böylesi bir programla ortaya çıkmasına, savaşlara atılabilmesine bağlıdır.”

TKP’nin Konferansı’ndan bu yana çeşitli gelişmeler oldu. Konferans TKP’nin gücünü ortaya koydu. Raporun çarpıcı doğruları, etkilerini gösterdi. Daha da gösterecek. TKP’yi devrimin zaferiyle, Türkiye’nin güneşli günleriyle doğrudan bağlayan Leninci tutumdur.

EMİNE ENGİN, 26 Mart 1977

tüm olarak gericilikle damgalamak... sendikacıların işçi sınıfını temsil etmedikleri iddiası .. yan örgütler sorununda yanlış tavır alarak sendikaları partinin işçi büroları, dernekleri de "hizmetkâr" gibi görmek.. bir yandan uvriyerizm (işçi dalkavukluğu) yapıp öte yandan sendikacı düşmanlığı gütmek... cephe politikasını ve ittifaklar sorununu reddetmek... kitlelerle bağ kuramayıp kitle hareketlerini kontrol olanağını yitirdikten sonra hareketin arkasından sürüklenmek ve her toplumsal olayda "oyun içinde oyun aramak" .. ilçe ve il mühürleri dağıtılmasının örgüt kurulması olarak kabul edilmesi... parti yayınları ile genelgelerin okutulmasından ibaret bir eğitim(!).. gençlik düşmanlığı.. disiplin olarak tasfiye ve ihraç mekanizmasının işletilmesi... işçi sınıfına sosyalist bilincin dışardan verileceği ilkesinin reddi... eleştirinin parti bozgunculuğu sayılması ve devrimci eleştiri-özeleştirmenin reddi ile bunları "katoliklerin günah çıkarma müesseseleri" olarak alaya almak... tek başına sosyalizmi gerçekleştirme iddiası (iktidara yürüyen hareket palavrası)... halklar sorununun ve millî meselenin anti-Marksist, anti-Leninist şekilde yorumlanması... 1957-1960-1969 zirve toplantılarında alınan kararları tanımazlık... Türkiye Komünist Partisi'nin Türkiye'de legale çıkmasını önlemek için elden gelen çabayı harcamak, bu politika yığınlar tarafından lânetlenince de TKP'yi yurtdışı immigrant grubu gibi gösterme çabası...Tümüyle anti-enternasyonalist ve burjuva milliyetçisi bir tutum...

Böylesi bir parti 2. Enternasyonal içindeki sosyal-şövenist partilerin günümüzdeki bir örneğinden başka nedir? 2. Enternasyonal hainlerinin yolundan "uygun adımlarla" yürüyen yeni Kautsky'cilerin Türkiye'deki temsilcileri, günden güne başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi sınıf ve tabakalar tarafından tecrit edilmekte ve mahkûm edilmektedirler.

Kautsky'ciliğin Türkiye'deki hortlamasına işçi sınıfımız ve onun öncü siyasal ve ekonomik örgütleri izin vermeyecektir...

K.B. ENDER, Kocaeli, 26 Mart 1977

rimciler bu oluşumu coşkuyla karşıyorlar. Gericiler, faşistler, maocu bozkurtlar, her boydan sapıklar telâş içinde kudurmuş köpek gibi kendilerini ordan oraya vuruyorlar. TKP'ye ve onun yolunu yol bilmiş partisiz yığınlara, örgütlere haysızca saldırıyorlar. Bunda her yolu deniyorlar.

Katkı dergisi ve Kerim Sadi'nin çevresinde yuvalanmış bir grup "Komünist Partisi" kurma hazırlıkları yapıyor! Dergilerinde açıkça yazıyorlar. Amaç belli: Hedef şaşırtmak. İpler kimin elinde, o da belli: MİT'in elinde. Öyleyse yığıt işçi sınıfımız da bunlara güzelinden bir şamar hazırlayacaktır. Bunlar da eski provakatörlerin yanında lâıyk oldukları yeri alacaklardır.

Son günlerde iyice yoğunlaşan provokasyon ağundan *İşçinin Sesi* de nasibine düşeni alıyor:

Yine *Katkı* dergisi, Mart 1977 sayısında ne anlama geldiği belirsiz cümleler içinde "son yılların popüler gazetesi" dediği *İşçinin Sesi*'ne bir takım ilişkiler yakıştırıyor.

Öte yanda, artık iyiden jurnalecilik mesleğine geçen maocu grupçuklar, yayınlarında çarşaf çarşaf "TKP ile ilişkide olan kişi ve örgütler"i açıklıyorlar, polise ihbar ediyorlar. *Halkın Birliği* denen maocu paçavra 1 Mart 1977 tarihli sayısında "*İşçinin Sesi*, TKP'nin İngiltere'de çıkardığı resmi organıdır" diyor. Bu ihbarcılığın da amacı açık *İşçinin Sesi*'nin Türkiye'de binlerce okuyucusu var. Amaç faşist polisi bu binlerin üstüne salmak.

Yine aynı günler içinde *Türkiye'nin Sesi* radyosu, "TKP'nin yayın organı olduğu ortaya çıkmış olan *İşçinin Sesi* gazetesi" diye yayın yaptı. Nasıl ortaya çıkmış? Maocular öyle yazıyor ya!

Ama burjuvazi de, faşisti de, maocu milliyetçisi de bir şeyi unutmuyorlar. Ne *İşçinin Sesi*, ne onun binlerce okuyucusu böylesi baskılardan yılmazlar. Yılmadıkları için bu savaştadırlar. "Kuştan korkan darı ekmez" demişler.

Bugün yurdumuzda çok geniş bir halk kesimi, işçi sınıfımızın öncü partisinin çizdiği savaş hattını yürekten benimsiyor. Bugün ondan da daha geniş bir kesim TKP'ye konan yasağın kalkması savaşımını, demokrasi savaşımının

Leninizmin özü-Proleter hegemonyası

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 60. yıldönümünün yaklaştığı 1977 yılı Nisan'ında Yüce Lenin'in 107. doğum gününü kutluyoruz.

Lenin'in yaş gününü kutlamanın bizce en iyi yolu, onun uğrunda savaştığı ilkeleri canlı tutmaktır. Leninizm bayrağını daha da yükseltmektir. Leninizmi giderek sosyal-demokratlaştırmaya uğraşan akımlar karşısında, "hayır, Leninizm bugün her zamankinden daha doğru, daha canlı ve geçerlidir" demektir.

"PROLETER HEGEMONYASI": Bu kavram oportünistlerin en korktuğu, en düşman olduğu kavramdır. Dün de, bugün de. Neden mi? Çünkü, tek cümleyle, *Leninizmin özü, ruhu, ana fikri proletarya hegemonyasıdır*. Leninizmin tüm tarihi; bunu kanıtlar. Lenin ve Bolşeviklerin tarihsel sırası içinde Narodnikler, Ekonomistler ve Menşevik likidatörlerle olan boğuşmalarının altında bu sorun yatar. Rus devrim tarihindeki tüm farklılaşma ve ayrışmaların özü, odak noktası bu sorundur.

Lenin, proleter hegemonyası fikrini ilk kez 1894'de *Halkın Dostları* yapıtında yeterli bir ayrıntı içinde formüle etti. Bu yapıtında Lenin, kapitalistlerin yalnızca işçileri ezmekle kalmadığını, tüm emekçileri, çalışanları ezdiğini anlattı. Ve toplumun en devrimci sınıfı olan işçi sınıfı bu nedenle tüm sömürülenlerin, emekçilerin, tüm demokratik güçlerin önünde yükselerek onların öncüsü, hegemonu olmalıdır dedi. Kapitalizmi yere çalması için hegemonya işçi sınıfının tarihsel misyonudur dedi.

Leninizmin proletarya hegemonyası için 1894'de Narodniklere karşı başlattığı savaş, 1900'lerde *Iskra* gazetesi, 1905-1906'da *Viperyod* ve *Proletari* gazeteleri ile, 1914'

sermek için *İki Taktik*'i yazmıştır. TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in önerdiği gibi *İki Taktik*'i ciddi bir şekilde okumak her devrimcinin görevidir. *İki Taktik* cephe ve hegemonya konusunda Lenincilerin el kitabıdır.

TKP, yayınlarından ve eylemlerinden izlediğimizce, cephe ve hegemonya konusunda *İki Taktik*'de işlenen Leninci ilkeleri bayrak edinmiştir. TKP'nin programı Türkiye'de en ileri siyasal programdır. Yalnızca komünizmi öngördüğünden değil. Demokratik aşama için öne attığı hedeflerle de en ileri programdır. Bu kadar da değil. Her somut olayda görüyoruz ki TKP daima müttefiklerinden ileri (ama kilometrelerce ileri ve uygulanamaz biçimde değil, bir adım ileri) belgiler atmakta her olayda en ileride durmaktadır. İşte seçim hükümetini anlayış biçimi, işte Mayıs Komiteleri için önerisi TKP böylece bir yanıyla tüm ilerici güçleri, müttefikleri ileri çekiyor, hareketin devrim yatağını derinleştiriyor, bir yanıyla da halkımıza, öteki sınıf ve tabakaların işçi sınıfımıza, öteki partilerin de TKP'ye oranla nefessizliğini, yetersizliğini sergiliyor. Evet, TKP Lenincidir.

Demek ki, cephe ve hegemonya konusunda iki yanlış eğilim vardır. Birincisi, cephe ile hegemonya çelişir diyerek, işçi sınıfı hegemonyasını baştan reddediyor. İkincisi, hegemonya fikrine karşı değilmiş gibi görünerek, somuta gelince 'cepheyi böler', "kitleyi kaçırtırız" diyerek hegemonya yollarının önünü tıkıyor. Bugün bizim hareketimizde, TKP'nin tarihsel Konya Konferansı sonrasında, hegemonya fikrine açıkça karşı çıkmak "oldukça" zordur. Ama birinci yanlış eğilimi savunanların da katılmasıyla ikinci yanlış eğilim daha da yaygınlaştırabilir. Uyanık olalım!

Bazı çevrelerde, bazı dostlarda iyi niyetle yapılan bir yanlış var "Kitle kaçır", "sosyal-demokratlarla aramızı açar", "işçileri korkuturuz" gibi gerekçelerle TKP'yi, onun savaşımını, onun yolunu yığınlara yaymayı durduran bir eğilim var. Bu eğilim de hegemonya sorununu gündemden düşürmeye gider. Çünkü TKP'yi, onun savaş yolunu alabildiğince geniş yığınlara maletmek, işçi sınıfı hegemonyasını sağlamanın en önemli araçlarından biridir. Hele TKP'nin gizli çalış-

Görünen köy...

Görünen köy kılavuz istemez. Tekelci burjuvazi erki kolayından bırakmak niyetinde değildir. Hele hele yükselen yığın çıkışları, ağır ağır gelişmekte olan devrimci durum karşısında hegemonyasını sürdürmek için her türlü yöntemi kullanmaya kararlıdır. Süregelen cinayetler, Ecevit'e yapılan saldırılar ve 1 Mayıs saldırısı tekelci burjuvazinin birleik çıkış yoluna, faşizme vargücüyle sarıldığını gösteriyor. Onlar için başka umut kapaı kalmamıştır.

1 Mayıs saldırısı bize, devrimci güçlerin her türlü savaş biçimine hazırlıklı olmaları zorunluğunu bir kez daha hatırlatıyor. Ülkemizde biteviye sertleşen sınıf savaşının diyalektiki bu sorunu önümüze koymuştur. Genel olarak burjuvazinin erki gönül hoşluğuyla bırakmayacağına ilişkin evrensel yasayı Türkiye somutunda daha da güçlendiren bazı tarihsel ve jeopolitik etkenlerin varlığı gözleniyor.

Kısaca sıralayalım:

Burjuvazi, devleti askeri-despotik bir imparatorluktan devralmıştır. Osmanlıların yönetim geleneğinde baskı ve zulüm en sık başvurulan yöntemlerdir. Burjuvazi böylesi bir mirasa kondu. Devlet mekanizmasını yıkmadı, kendine uyarladı. Burjuvazi bu baskı aygıtını maharetle daha da geliştirdi. Her 70 kişide bir kişinin silâh altında olduğu Türkiye, bugünkü Avrupa'nın en güçlü terör geleneğine ve kurumlarına sahip devlettir.

Emperyalizm için Türkiye, jeopolitik konumu nedeniyle, sosyalist sistemci, ulusal kurtuluş hareketlerine karşı sürdürülen saldırının vazgeçilmez halkasıdır. Bunun için baş emperyalistler, NATO'lar, CENTO'lar, CIA'ler, karşı devrim uzmanlık merkezleri Türkiye burjuvazisinin yanında olanaklarını seferber etmiştir. Ülkemiz, emperyalist sistemin tüm

İşçi sınıfımız ve seçimler

Bugün dünyada en yüksek sınıf savaşımının yer aldığı bir iki ülkeden birisi Türkiye'dir. Giderek herkesin gözleri yurdumuza dönüyor. Son iki yıldır kapitalist dünyanın en büyük gösterilerini bizim işçi sınıfımız yaratıyor. İlk yıl 500,000 kişi, bu yıl 700,000 kişi, kadınıyla erkeğiyle, işçisiyle öğrencisiyle yüz binleri sokaklara iten nedir?

Sokakta kan var. Katil MC iktidarı döneminde 250 yurtsever öldürüldü. TKP diyor ki, "sınıf savaşımı giderek kanlı boyutlar alıyor. Burjuvazi eski yöntemlerle artık yönetmiyor." Neden burjuvazi eski yöntemlerle yönetmiyor?

Tekelci burjuvazi, egemen güçler faşizme tırmanmaya uğraşiyor. Neden? Neden bugün yurdumuzda faşizm gerçek bir tehlike oluyor?

İşlerin nisbeten rahat gittiği, sınıf savaşımının sönük durduğu dönemlerde ve ülkelerde faşizm hiçbir zaman gerçek bir tehlike olamaz, olmamıştır. Ne zaman ki ülkede sınıf savaşımı yükselir, keskinleşir, yığınlar kurtuluş yollarına yönelir, ne zaman ki burjuvazi "bildik yöntemlerle yönetmez olur", işte o zaman egemen güçler çıkarı faşizmde görünür. İktidarını, erkini tehlikede gören burjuvazi çıplak diktatörlüğe, faşizme sarılır. Türkiye'de olan da budur. TKP Merkez Komitesi, 4 Mayıs günlü bildirisinde bu durumu, MC iktidarı, "kanlı yöntemlerle ayakta kalmak... amacını güdüyor" diye açıklıyor. Gerçekten, giderek artan faşist tehlike, giderek olgunlaşmakta olan devrimci durumdan ayrılmaz. Bunlar yapışık kardeşlerdir.

Ülkemiz sınıf mücadelesindeki bu özelliği saptarken, ışın bir başka yönünü de gözden kaçırmamak gerekir. Yurdumuzda devrimci durum henüz tam anlamıyla olgunlaşmamıştır. Devrimci durumun son ve kaçınılmaz olarak devrimci

kendi küçüçük partilerinin çıkarını ülkenin ve halkımızın genel çıkarının önüne koymaktır. Bu tutum doğal olarak eli kanlı MC iktidarına yarıyor. Tekelci basının TİP'in demeçlerine geniş yer vererek adını yaymaya çalışması da bunu kanıtlıyor.

Katil iktidarın utanmaz yandaşı Maocuların tutumu da aynen TİP'inkiler gibi *Halkın Kurtuluşu* denen kâğıt, "seçim kampanyası boyunca CHP revizyonizmine karşı mücadele edeceğiz" diyor. Bir kez, CIIP revizyonist değil, düpedüz burjuva partisi, ulusal burjuvazinin partisi. Ama ilerici cephe içinde yer alan en büyük parti, seçimlerde katil MC partilerinin tek rakibi. Bu durumda okların ucunu CHP'ye çevirmek, TİP'in seçimlerde oyları bölerek "ağırbaşlı" bir biçimde yaptığını çığırtkanca tekrarlamaktır. Bölücülüktür. Emperyalizmin işine yarıyor.

Türkiye işçi sınıfı bu dükkâncı, bu tekkeci, bu çıkarıcı tutumları elinin tersiyle bir kenara itiyor. Seçimlere en aktif bir biçimde katılacağız. Tekellerin kanlı iktidarını devireceğiz. Sosyalizme açılan ileri demokratik düzenin devrimle kurulması yolunda daha elverişli koşulların yaratılması için haydi hep birlikte seçimlere.

R.YÜRÜKOĞLU, 21 Mayıs 1977

1 Mayıs 1976, DGM direnişi, 1 Mayıs 1977, seçim savaşları, Maden-İş grevi ve yükselen grev dalgası. TKP giderek yükselen bu savaşların içinde, önünde bugüne geldi. Seçim kazanımlarını belirlemede etkin bir rol oynadı. Ve yarım asırı aşkın bir süredir TKP'nin savaş hedeflerinden olduğunu bildiğimiz legale çıkma sorunu bugün gündeme geldi.

TKP gizli parti. Ama savaşı açık, berrak. Gelişmesi, gücü gözle görülüyor. Görülüyor ki legale çıkışı gündeme getiren kendi öz savaşı, gücü, saygınlığıdır. "TKP, yürüttüğü savaşım sonucunda, Marksizm-Leninizm'in ilkelerine yüz çevirmeden legale çıkacaktır." Ve bununla birlikte, önemli bir dönemecin eşiğinde bulunan ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımı yeni bir aşamaya sıçrayacaktır. Burada tüm ilericilere düşen görev, TKP'nin savaşımını alabildiğince geniş yığınlara yaymak için her araçtan yararlanmaktır.

Yigitlerin yigidi işçi sınıfımızın partisinin bu legalite savaşımını omuzlamak tüm devrimcilerin, ilericilerin başta gelen görevleridir. Eldeki her olanakla, her yolla TKP'yi, onun savaşını yığınlara yaymak gerek. Her ne "gerekçe" ile olursa olsun bu görevden yüz çevrilemez. Özellikle, demokratik hakların yurdumuza göre çok ileri olduğu Avrupa'da çalışan ilerici örgütler, ellerindeki olanaklardan sonuna dek yararlanmalıdırlar. Bu bizim Türkiye işçi ve devrim hareketine olan borcumuzdur.

EMİNE ENGİN 18 Haziran 1977

tının da bu olduğunu ileri sürüyorlardı. Demirel, TİP'in CHP oylarını bölmesini ve bu çatlaktan Milliyetçi Cephe Çetesi'nin geçmesini ummaktan başka bir biçimde TİP'le ilgilenmiyordu. (*Vatan*, 22/4/1977) TİP'in kendi kimliği ve gücü hakkındaki tanıklarının Yüksek Seçim Kurulu gibi bir burjuva kurumu ile Demirel'in "hayali" demeçlerinden ibaret olması oldukça düşündürücüdür. Sanki Yüksek Seçim Kurulu, TİP'e göre, Türkiye işçi sınıfının öz örgütünün hangi parti olduğunu tescil ve tasdik eden "Komünist Enternasyonal" gibi bir organdır!

TİP'in siyasal miyopluğu yalnız bunlarla kalmadı. TİP'in paranoid ideoloğu Y. Küçük, "DİSK-büyük burjuvazi-CHP" diye hayali bir üçgen icad ederek bu hayali üçgene saldırıp durdu. *Yürüyüş* dergisinde, DİSK'in, TKP'yi kurdurtmak için "uzman" adı altında açıktan adam beslediği iddiası ortaya atıldı. TİP'in Genel Başkanı seçim arifesinde radyo konuşmalarında ve Uğur Mumcu'nun *Cumhuriyet* gazetesinde 28 Mayıs 1977'de yayımladığı bir röportajda Türkiye işçi sınıfının gerçek siyasal örgütünün seçimlere katılmadığı gerçeğini özenle gizleyerek, 141 ve 142. maddelerin Türkiye'de işçi sınıfının siyasal örgütünün kurulmasında hiçbir etkisi olmayacağını da iddia etti.

"Sosyalizm bayrağını meclise dikelim" sloganı ile ortaya atılan parlamentaristler, DİSK'e, TKP'ye, CHP'ye küfürler savurmaktan, İlerici Gençler Derneği'ne hoşist demekten ve İlerici Kadınlar Derneği'ne üyelerinin yaklaşmasını yasaklamaktan öteye bir eylem yapmadılar. Ha, bir şey daha yaptılar. Yönetim Kurulu seçimlerini yitirdikleri dernek ve sendikalara ağır ve haksız suçlamalar yönelttiler ve ellerindeki tek tük sendika ve derneği de pasifistlikleriyle ölüme mahkûm ettiler.

Böylece 5 Haziran seçimlerine gelindiğinde TİP, yığınlardan iyice kopmuş bir cep partisiydi. Seçimlerde de takke düştü, kel göründü. Maoçuların oynacağı olan Birlik Partisi ile birlikte TİP, ağır bir yenilgiye uğrayarak saf dışı bırakıldı. Ancak TİP ve TBP oyları faşistlerin ekmeğine yağ sürdü. Demirel ve ortaklarının teşekkür ve minnetini kaza-

Genel grev ve sarı sendikacılık

Bilinen bir gazetecilik kuralıdır, "köpek adamı ısırды"ya haber denmez, oysa "adam köpeği ısırды" önemli haberdır.

Türkiye işçi sınıfı hareketinde, toplumsal savaşında da artık "bunalım derinleşiyor", "devrimci durum üst aşamalara yükselme eğilimi gösteriyor", "işçi sınıfımız genel greve hazırlanıyor" gibi belirlemeler olağanlaştı. Ama "sarı sendikacı Halil Tunç genel grev istiyor"! İşte bu önemli haberdır.

Neden kontenjan senatörü, Amerikancı "işçi lideri" Halil Tunç genel grevden söz ediyor?

Bunun bizce iki temel nedeni vardır. Birincisi, rejimi, kapitalist sömürüyü kurtarma çabasıdır. Toplumumuzda ilişkiler o denli keskinleşti, açmazlar o denli derinleşti ve MC tipi hükümetler bu sorunları çözmede o denli acizleşti ki, yeni bir MC denemesi sömürü çarkının bir daha gelmemesine yıkılışını hazırlayabilir. "Mekanığın bir yasası, etkiyle tepkinin eşit olduğunu söyler. Tarihte de bir devrimin yıkıcı gücü, geniş ölçüde, özgürlük özlemlerinin bastırılmasının ne ölçüde güçlü ve sürekli olduğuna...bağlıdır" diyor Lenin. (*İki Taktik*, TKP yayını, s.36) Onun için toplumumuzun emniyet kapaklarını aralayıp biraz buhar salıvermek, böylece devrimci patlamayı önlemek ya da geciktirmek bazı egemen çevrelerde giderek yaygınlaşan bir görüş oluyor. Yani burjuvazinin giderek artan bir kesimi AT DEĞİŞTİRMEK istiyor. İstenen çözüm de bir AP-CHP koalisyonudur. Halil Tunç'un böyle bir koalisyonu çok uzun zamandır öne sürdüğünü hatırlayalım. Ve zaten Tunç istediği genel grevin amacını "MC yerine AP-CHP ortaklığı" olarak koyuyor. Bu yolla AP'yi baskı altına almayı amaçlıyor.

Amerikancı, sarı-sendikacı Tunç'un "genel grev"den söz

savaşıma katmada, hareketi genişletmede nasıl kullanılacağı işçi sınıfının gerçek örgüt ve liderleri için önemli bir sorundur.

İşte Türkiye komünist Partisi, meselenin bu iki yanını da halkımıza açık ederek "genel grev" isteğini tüm gücüyle destekliyor. Onun lâftan çıkıp yaşama geçmesi için boğuşuyor.

R. YÜRÜKOĞLU 17 Temmuz 1977

bu ikinci yoldan yürüyor. Genel grevin gerçekleşebilmesi ve başarıya ulaşabilmesi için dışıyla tımağıyla boğuşuyor: Kadroları, halkımızı savaşa ve devrimci uyanıklığa çağırıyor.

Genel grev büyük iştir. Ondan daha keskin silâh devrimin kendisidir. Genel grev en üstün örgütlenme, en yetişkin kurmaylık, en özverili davranış, en kararlı savaşım ister. Bu kuduz MC'yi, yerli-yabancı tekelleri, onların savaş yollarını dikkate alırsak, can yanması, kan akması olacaktır. Bu nedenle, gün devrimci uyanıklığı, disiplini arttırma günüdür. Gün savaş günüdür. Gün kadroları koruma yollarını hazırlama günüdür.

İşte kızıl bayrağını dalga dalga gererek düşmanın üstüne en önde koşan TKP'nin taktiği.

R. YÜRÜKOĞLU 7 Ağustos 1977

Ulusal hareket nedir?

Metal işçilerinin süregelen kararlı grevi ulusal bir harekettir. Denebilir ki, 40.000 işçinin giriştiği bir eylem nasıl ulusal olabilir?

“Rus işçilerinin 1912’deki devrimci grevi kelimenin tam anlamıyla ulusaldı. Çünkü ulusal hareket hiç de...tüm burjuvazinin ya da en azından liberal burjuvazinin anlaşma içinde olduğu hareket anlamına gelmez. Bu görüşü yalnızca oportünistler savunurlar. Tam tersine, ulusal bir hareket tüm ülkenin nesnel gerekliliklerini dile getiren en ağır darbeyi ülkenin gelişmesi önünde engel oluşturan düşmanın merkezi güçlerine indirmeyi amaçlayan harekettir. Ulusal hareket nüfusun büyük çoğunluğunun sempatisini alan harekettir.” (Lenin, Tüm Yapıtları, İngilizce basım, c.18; s.472)

İşbirliği holdingçi burjuvazinin merkezi güçlerinden MESS’e karşı halkın büyük çoğunluğunun özlemlerini savunan ve aktif dayanışmasını yanına alan Maden-İş grevi de böyle ulusal bir harekettir. Genel grev daha da geniş çapta ulusal bir hareket olacaktır.

Aynı biçimde, TKP’nin legale çıkma savaşımı da bugün ulusal bir harekettir. Ülkenin içinde bulunduğu koşullarda, sınıf savaşımının ulaştığı düzeyde, ulusal demokratik direnişin güçlenme sürecinde TKP’nin legale çıkması ham nesnel bir gereklilik, hem de iki başlı düşmanı canevinden vuracak bir harekettir. Ve TKP’nin legale çıkma savaşı öylesine yığınsaldır ki, demokratik savaşımın mihenk taşı olmuş, seçimleri bu konuda bir referanduma çevirmiştir. Kuşkusuz bunun altında yatan TKP’nin her geçen gün artan gücüdür.

Evet, işte ancak böylesi hareketler “ulusal hareket”tir.

EMİNE ENGİN 7 Ağustos 1977

grev tüm halkımızın ortak düşmanına karşı yöneliyor. İşçinin de, köylünün de, aydının da, askerin de ortak iki başlı düşmanına karşı, düşman hükümete karşı grevci işçilerimiz, eylem coşkusunun yaratıcılığı içinde, köylüyü, askeri daha derinden etkileyecek, daha somut yollar da mutlaka bulacaklardır.

HÜSEYİN TANIR 7 Ağustos 1977

Yazının sürüm için yazıldığı başına konmuş bir başka komik açıklamayla gün gibi ortaya çıkıyor. Yazdıklarını aynen aşağıya alıyoruz: "Bu eleştiri 1976 yılının sonbaharında hazırlanmıştır. Ancak sosyalist birlik meselesinin ciddiyeti gözönünde tutularak hemen yayınlanması yoluna gidilmemiştir... Eleştirinin yayınlanması bir hayli gecikmiştir... Son dönemdeki bazı gelişmeler 'eleştiri'de ele alınan bazı noktaların etkisini gösterdiği izlenimini vermektedir. Özellikle 'Konferans'daki konuşmalar ve bazı son yayınlar bu konuya tanıklık etmektedirler. Ancak bundan 'eleştiri görevini yerine getirdi' sonucu çıkarılmamalıdır."

Vay canına. "Yazılmış ama yayınlanmamış" eleştiriden etkilenilebileceği oldukça ilginç bir fikirdir hani.

Dahası Türkiye Komünist Partisi bugünkü savaş yönü-
gesini, TKP Merkez Komitesi Politik Bürosu'nun 24 Mayıs
1973 günlü tarihsel kararlarıyla aldı. Kendi iç dinamiği,
kendini yenileme gücüyle oportünizmi ve likidatörlüğü yene-
rek aldı. Partinin taban üyesinden Genel Sekreteri ne dek
kendi öz malı olan savaş hattını "yayınlanmamış eleştiri"ye
bağlayabilmek ise olsa olsa Kıvılcımlı hareketinin en be-
lirgin özelliklerinden olan "megalomani" ile açıklanabilir.

Ama bir şey kesin. 90 sayfanın 55'ini TKP'ye ayıran
İlke 43. sayıyı satar... Satar ama bu satış, Lenin'in dediği
gibi ancak "yağlı ipin asılan adama verdiği destek" cin-
sinden bir destek olur onlara.

R. YÜRÜKOĞLU 20 Ağustos 1977

termiştir. Ve en önemlisi, ancak Bolşevik Partisi gibi gerçekten çelik disiplinli, Marksist-Leninist teoriyle silâhlanmış, *proleter enternasyonalizmine* bağlı ve işçi sınıfının en seçme unsurlarından oluşan bir partinin, işçi sınıfını ve halkı kurtuluşa götürebileceği, Ekim Devrimi'nden anlaşılmalıdır.

Öte yanda, Büyük Ekim Devrimi'nin kendisi *proleter enternasyonalizminin* zaferidir. Rusya'da yaşayan çeşitli milletlerden ve milliyetlerden işçiler ve emekçiler bir çatı altında, Bolşevik Partisi'nin önderliğinde savaşarak zafere ulaşabildiler.

Bugün bazıları Ekim Devrimi'ni sadece Rusya koşullarına özgü, tarihsel bir olay olarak göstererek, Marksizm-Leninizm'in temel taşlarına el uzatmaya çalışıyorlar. Bizim işçi sınıfımızın partisi TKP, buna karşı olduğunu defalarca belirtmiştir. Proleter enternasyonalizmini, Marksizm-Leninizm'in temel ilkelerini açık sözlülükle savunmuştur. Türkiye'de TKP'nin artan saygınlığı ve gücü bir vanıyla da işte buna dayanmaktadır.

Büyük Ekim Devrimi'nin 59. yıldönümünde, Marksizm-Leninizm'in bu devrimde somutlaşan ilkelerinin ölmezliğini vurguluyoruz. Dünya ilerici insanlığına ve devrimci önder Sovyetler Birliği'ne Büyük Ekim Devrimi'nin 59. yılı kutlu olsun!

R. YÜRÜKOĞLU, 30 Ekim 1976

lerden buyana bir gelenektir. 7 Kasım'larda Kızıl Ordu tankıyla, topuyla, füzesiyle, çelik gibi erleriyle Kızıl Meydan'ı doldurur. Sanki der ki: "Sovyetler Birliği'nin dış politikası barışçıdır, ama anavatanımıza, sosyalist ülkelere uzanan elleri anında kırarız!" Kızıl Ordu devrimin bekçisidir ve 7 Kasım'da bunu bir kez daha ele-güne gösterir.

7 Kasım'larda Sovyet halkı aynı zamanda Büyük Ekim Devrimi'nin tarihsel yıldönümlerini de hatırlar.

7 Kasım 1941: Hitler orduları Moskova kapılarına dayanmış. Hitler'in uçakları Moskova üzerinde dolanıyorlar. Moskova parti örgütü ve sovyeti, birlikte bir kapalı toplantı düzenliyorlar. Önceleri Bolşoy Tiyatrosu'nda, şimdi ise Kremlin Kongre Sarayı'nda olan bu geleneksel toplantı, o gün Mayakovski Metro İstasyonu'nda oluyor. 7 Kasım günü de Kızıl Meydan'da geleneksel geçit töreni her şeye rağmen yapılıyor. Yüzbinlerce Moskovalı alanı dolduruyor ve askerî birlikler buradan geçip doğru cepheye gidiyorlar. SBKP Genel Sekreteri ve Sovyet orduları Başkumandanı Josef Stalin, cepheye giden birliklere yaptığı konuşmayı "Yüce Lenin'in Muzaffer Sancağı yolunuzu aydınlatsın! Lenin'in sancağı altında, zafere doğru ileri!" diye bitiriyor. Kızıl Meydan'da halkın coşkum sesi, askerlerin ayak seslerine ve Nazi uçaklarının homurtusuna karışıyor. Bu kutlama, savaşın gidişinde bir sıçrama noktası olmuştur. 7 Kasım'ın ateşiyle Kızıl Ordu, kudurgan Nazi ordularını ilk kez Moskova önlerinde bozguna uğratmıştır.

Yine savaş yılları 18 Kasım 1942 dünya tarihinin en şanlı savaşlarından Stalingrad savunması zafere sonuçlanıyor, saldırıya dönüşüyor. 7 Kasım'da Başkumandanlığın ve SBKP Merkez Komitesi'nin Ekim Devrimi mesajları Stalingrad yigitlerini daha da yüreklendiriyor.

7 Kasım 1943. Başkumandan Stalin ve SBKP MK Büyük Ekim Devrimi'nin şerefine Kief'in kurtuluşunun 7 Kasım'a yetişmesini istiyorlar. Kief 7 Kasım'da kurtarılıyor.

Devrimin ateşi Sovyet halkının kalbinde bugün de dün olduğu gibi yanmaya devam ediyor! Bu ateş çeşitli dönemlerde çeşitli biçimlerde yansıyor! Savaşta askerî kahramanlık, ba-

Anti-sovyetizm, anti-komünizmdir, insanlığın can düşmanıdır

Çağımızın baş çelişkisi tepe taklak yuvarlanan emperyalist sistem ile insanlık tarihinin en şanlı abidesi, dünya işçi sınıfının kalesi sosyalist sistem arasındadır. Lenin'in ülkesi, Bolşevizmin anayurdu Sovyetler Birliği bu şanlı abidenin zirvesi, bu güçlü kalenin en yüksek burcudur. Böylesi bir çağda can çekişen emperyalizmin ve onun beşinci kolu oportünizmin anti-Sovyetizmi doğal bir olgudur. İki sistem arasında yürüyen dış dış savaşımın günlük bir görünümüdür.

Ancak son zamanlarda Batıda "olağanüstü", isterik bir anti-Sovyet, anti-komünist yaygara koparıyor. Bu yaygaraya sosyalist ülkelerdeki bir avuç hain ile Batılı oportünistler de katılıyorlar. En gülüncü de, bir merkezden örgütlediği su götürmeyen bu karalama furyasına "insan haklarının", "demokrasinin" savunucu süsü verilmesidir.

Helsinki Konferansı'na katılan ülkelerin yakında Belgrad' da yapacakları toplantının hemen öncesinde, emperyalizm bu isterik kampanyayla gerçekte kendi ayıplarını dünya halklarından gizlemeye çalışıyor. Elindeki kan lekelerini, cebindeki alın teri birikimlerini örtmeye çalışıyor. Kasap dükânlarının ancak vitrinlerine bakabilen ve bir kuytuda yalnızlık içinde ölüp de kokusu çıkan yaşlı insancıkları, milyonlarca işsizini, açını, sürünen emekçi çocuklarını unutturmaya amaçlıyor. Körüklediği ırkçılığı, azgın militarizmini ve derin faşizm özlemlerini örtbas etmek istiyor.

Emperyalistler Helsinki'de "sosyalist ülkelerle kapitalist ülkeler arasında enformasyon değiş tokuşuna" imza atmak zorunda bırakıldılar. Şimdi bunun acısı içinde kıvranıyorlar. Kıvrandırmakta haklıdırlar. Sosyalist ülkelerdeki yaşamın gerçekleri kapitalist dünyanın ezilen, sömürülen emekçi yığınlarına müjde gibi geliyorsa, emperyalizmin kafasına

ğinde, sosyalist sanayileşmeyi ve kolektifleşmeyi coşku ile başardı. Büyük Vatandaş Harbi'nde ülke yeni bir darbe yedi. Sovyet halkı, onun Kızıl Ordusu, hem anayurdunu, hem öteki ülkeleri 22 milyon şehidinin kanıyla sulayarak faşizmin pençesinden kurtardı. Dünya sosyalizmi büyüdü, güçlendi. Dev adımlarla ilerliyor. Emperyalizme korku salıyor, kapitalist sistemin genel hunalımını derinleştiriyor.

Emperyalizmin ve yardakçılarının kopardığı anti-Sovyet, anti-komünist yaygara, sosyalist ülkeler üzerinden akar da geçer. Sosyalist ülkeler halkları, en başta da Sovyet halkı emperyalizmin, faşizmin ordularını bile yenerek bugüne ulaştılar. Bu nedenle sosyalist ülkelerden çıkan dönemler 100 milyonlar içinde 100'leri geçemez. Geçemez çünkü bunlar emperyalizmin paralı adamlarıdır. Geçemez çünkü böyle sütü bozuklar 100'leri geçebilseydi bugünkü parlak başarılar kazanılamaz, bugüne gelinemezdi.

Emperyalizm sosyalist ülkelerdeki bir avuç sütü bozucu öne sürerek "baskı" var, "muhalefet" var diyor. Ama işin gülüncü, o dönemler emperyalizmin gazeteci kılığına girmiş ajanlarına basın bildirimlerini Moskova'daki sıcak evlerinde veriyorlar, verebiliyorlar. Bu nasıl "baskı"?

Batılı oportünistlere gelince. Bunlar Sovyetler Birliği'nde "demokrasi", "insan hakları" havariliğine çıktılar. Yemeyi, içmeyi bırakıp proleter diktatörlüğüne, proleter enternasyonalizmine, dünya devrimci güçlerinin önderi Sovyetler Birliği'ne ve Leninci SBKP'ye saldırıyorlar. Demokrasi havariliği yapmaya hevesli bu bayların dikkatini çekeriz: TKP 54 yıldır gizli çalışıyor. Türkiye'de kan akıyor. Faşizm tırmanıyor. Neredesiniz?

TKP, sözlü, yazılı yayınlarında, tüm komünistleri, sosyalistleri, gerçek demokratları son günlerde yükseltilem terik anti-Sovyet yaygaraya karşı savaşa çağırıyor. Biz bu çağrıya uyuyor, bu savaşa yürekten katılıyoruz.

EMİNE ENGİN 26 Şubat 1977

Bugünkü sol cephe ise pek bu örneğe benzemiyor. Ortak hükümet programının hazırlandığı 1972 yılında Sosyalist Parti, Komünist Partisi'nden çok daha küçüktü, hele işçi sınıfının iyice dışında, orta tabakalara çekilmişti. Aradan geçen 5 yıl içinde SP'nin büyümesi KP'yi çok aştı ve bugün SP, KP'den daha büyüktür, daha çok oy alıyor. Örneğin, 1974 seçimlerinde KP oy kaybetti, SP oy kazandı. 20 Mart 1977 seçimlerinde ise KP'nin çoğunlukta olduğu belediye meclisi sayısı 50'den 72'ye çıkarken, SP'ninkiler 46'dan 81'e çıktı.

Bir başka nokta, bu seçimlerin KP'nin aldığı sonucu tam gerçekçi yansıtmadığıdır. Çünkü seçim öncesi alınan bir kararla ilk kez Sosyalist Parti, üyelerini birinci turda komünist adaylara oy vermeye çağırdı ve ilk kez SP adayları da komünist adayları destekledi.

Sonuç olarak, 20 Mart Fransa yerel seçimleri sol cephe ve birlik fikirleri için başarılı bir katkı olmuştur. Ne ki, bu cephenin taşıdığı zayıflıkları Türkiyeli devrimciye teşhir etmek de TKP'nin Konya Konferansı kararları gereği her yurtseverin ödevidir. Çünkü TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in de söylediği gibi, doğru anlayış üstüne kurulmuş cephe sorunu bugün Türkiye'de boylu boyunca önümüzde duruyor.

R. YÜRÜKOĞLU 9 Nisan 1977

kendi toprağımızdan da bir santim bile kimseye bırakmayız” deniyordu .

26 Ocak 1934’de yapılan 17. Kongre’de J.V. Stalin’in okuduğu raporda, en gerici egemen çevrelerin “diktatörlüklerini sürdürmek için açıkça terörist yöntemlere başvurmaları” olan faşizmin şovenist ve savaşçı dış politikasına karşı SSCB’nin “barışı koruma” politikasından şaşmayacağı yineleniyordu. 17. Kongre raporunun bir başka önemli yanı da faşizmin klasik tanımının dünyada ilk kez bu raporda yer alışıdır. Bir yıl sonra 1935’de yapılan Komintern 7. Kongresi’nde Dimitrof bu tanıma tekrarlayacaktır.

10 Mart 1939’daki 18. Kongre’ye dek “yeni emperyalist savaş” gerçek olmuştu. Kongre’de okunan raporda SSCB’nin tutumu şöyle özetleniyordu: “Ülkemiz bir yandan barışı koruma politikasını ardıcıl olarak izlerken, aynı zamanda, Kızıl Ordu’nun ve Kızıl Deniz Kuvvetleri’nin hazırlığını artırmak için ciddi bir çalışma içindedir.” (345)

İşte gerçekler böyle somuttur. Lenin’in partisi, ta 11 yıl öncesinden emperyalist savaşı, bunun kaçınılmaz olarak SSCB’ye yöneleceğini görmüş, Marksizm-Leninizm bilimini böylesi ustaca hayata geçirmiştir. Bu şanlı partiyi, Sovyet devletinin öncüsünü savaşa hazırlıksız olmakla suçlayabilmek için tek yol gerçekleri çarpıtmaktır. Oportünistlerin yaptığı budur.

Kimileri de iddialarına askeri dayanaklar uydurmaya kalkışıyorlar. Savaş sırasında Genel Kurmay Operasyon Dairesi Başkanı ve Genel Kurmay ikinci Başkanı olan, Sovyet halkının yağız evlâtlarından General Ştemenko bu askeri dayanakları yerle bir ediyor.

Savaşta Sovyet Genel Kurmayı 1941-1945 adlı kitabında Ştemenko şöyle diyor: “Almanya ile savaş tehlikesini küçümsediğimize dair sözler oldukça sık duyuluyor. Bu gerçek dışı önermeye destek olarak, Batı sınırlarını beklemek ve savunmakla görevli askeri bölgelerde birliklerin yer alınımının sözüm ona yanlış olduğuna dair abuk subuk fikirler ileri sürülüyor. Neden yanlışmış? İddia ettiklerine göre, sınır bölgeleri bekleyen büyük güçler sınırdaki değil, sınır geri-

sinden gelmedi mi? Çok değil, 6 ayda düşman geriletilmedi mi?

Burjuvazisi, oportünisti kim ne derse desin- 22 Haziran faşist saldırısı yalnızca bir savaş değil, bir kahramanlık, bir ustalık destanı başlattı. Ve bu destanda Sovyet halkı faşizmi kırıp attı, daha da öte, dünyanın bugününe harç kattı.

22 Haziran 1977'de, Türkiyeli devrimciler olarak anti-faşist kavganın ta göbeğinde, önünde SBKP Sovyet halkının, Kızıl Ordu'nun yiğit Anayurt Savaşını, bu savaşın şehitlerini, gazilerini ve önderlerini derin bir saygıyla anıyoruz.

EMİNE ENGİN 2 Temmuz 1977